

(1925 – 1981)

GÜLCÜ HÜSEYİN KURU

1978 SENESİNİN ılıman geçen Şubat ayının son haftasında yeşillikler arasındaki İnebolu'ya vasıl olduk. Üstad'ımızın tabiriyle bu "Küçük Isparta" İnebolu'da çok kahraman ağabeylerimiz vardı. Aziz Üstad'ımız, yazdığı birçok mektubunda bu mübarek talebelerinden bazılarının isimlerini şöyle yazıyor:

"Küçük İbrahim, Nazif'e ikinci bir Selahaddin hükümüne geçip çocukluğuyla, kardeşiyle ve refikasıyla Nur'a ve makineye pek ciddi çalışması, mektubunda namı bulunan Salih ve Gülcü Hüseyin ve Osman ve Zühtü ve İzzet ve Ömer ve sair oradaki Nurcuların sebatkârane, sarsılmadan Nur hizmetinde terakki etmeleri bizleri çok mesrur ettikleri gibi, bu memleketi de ileride çok minnettar edecekler. Maşaallah İnebolu, küçük bir Isparta ve tam bir medrese-i Nuriye olduğunu ispat ettiler." (Emirdağ Lâhikası-I, 188)

1925 İnebolu doğumlu Gülcü Hüseyin Kuru ağabeyimiz, 4 Haziran 1981 tarihinde vefat etmiştir. 24 Şubat 1978'de İnebolu ziyaretimiz esnasında kendisinden önemli hatıralar dinledim.

Hüseyin Kuru ağabeyimizin esas mesleği semercilikmiş. Evinin bahçesinde 80'in üzerinde gül çeşidi yetiştirdiği için kendisine "Gülcü" lakabını vermiş Hz. Üstad. İnebolu'ya Vali gibi bir misafir geldiğinde mutlaka Hüseyin Kuru'nun gül bahçesine de getirilirmiş. Üstadımızın da gülcülüğü bırakmaması konusunda telkinlerinin olduğunu anlatmıştı bizlere. Kendisine ait külliyattaki dualarda da adını Gülcü Hüseyin diye yazmış Hz. Üstad. 1943 Denizli Mahkemesine, İnebolu'dan hapisaneye gidenlerden birisi de bu ağabeyimizdir.

1943 Denizli Mahkemesi sebebiyle İnebolu Nur talebelerinden hapisaneye girenler şunlar: Ahmet Nazif Çelebi, Selahattin Çelebi, İbrahim Fakazlı (Küçük İbrahim), Ziya Dilek, İbrahim Mırmır (Büyük İbrahim), Gülcü Hüseyin, İzzet Turgut, Ahmet Koroğlu, Zühtü İşeri, Ömer Gedikoğlu, Halil Enercan, Ahmet Şaşmaz...

YÜREK BURKAN AĞLATAN HAPİSHANE ÇİLESİ

Bir hatıra anlatmasını istediğimizde Gülcü Hüseyin Ağabey yüreğimizi burkan ve hepimizi ağlatan bir hapisane çilesini şöyle anlattı:

"Koğuştaki başıma gelen bir hadiseyi anlatayım: Bir kardeşimizin verdiği bir parça peynir, midemi bozmuştu. Dört dönüyorum tuvalet için; fakat kapılar kilitli, tuvalet de yok. Başka çare kalmadığından bir köşeye boş bir teneke koyduk, bir kardeş de ceketiyle perde yaptı, orada ihtiyacımı karşıladım. Bu şartlarda bile Kur'an'ı paylaşıp her gün hatim indiriyorduk."

Üstad'ımız, Gülcü Hüseyin Ağabeyin anlattığı bu utanç verici Denizli çilesini şöyle ifade ediyor:

"...Sonra bizi Denizli hapsine aldılar. Beni tecrid-i mutlak içinde ufunetli, rutubetli, soğuk bir koğuşa soktular. İhtiyarlık, hastalık ve benim yüzümden masum arkadaşlarımın zahmetlerinden bana gelen çok teellüm ve Nurların tatil ve müsaderesinden gelen çok teessüf ve sıkıntı içinde çırpınırken, birden inayet-i Rabbaniye imdada yetişti..." (Lem'alar, 264)

Gülcü Hüseyin ağabey şöyle devam etti: "Ben bulunamadım ama 1948 Afyon hapisane çilesi çok daha ağır şartlarda geçmiş... Üstad hazretlerini ilk vardığında nezarethanede bir tarafında açık tuvalet bulunan büyükçe bir koğuşa alıyorlar. Koğuş tuvaletin pisliğiyle dolu, ancak üzerine konulan kalaslarla yürünebiliyor. Üstad hemen bir pencerenin kalın duvarı üzerine çıkıp günlerce orada ibadet ve şükür ediyor. Talebeleri ise aynı pislikte başka bir koğuşa konuluyor... O kadar dar bir koğuş ki ancak balıksırtı yatabiliyorlar. Hatta birisi bir tarafını kaşımak için sıradan çıksa, tekrar kolay kolay yer bulamıyor..."